

ת"פ 28080/06/21 - מדינת ישראל נגד ויקטור קלנטרוב

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 28080-06-21 מדינת ישראל נ' קלנטרוב
לפני כבוד השופט איתן כהן

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

ויקטור קלנטרוב

הנאשם

הכרעת דין

כללי

1. נגד הנאשם הוגש כתב אישום שעניינו **החזקת סכין שלא כדין**, עבירה לפי סעיף 186(א) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "**חוק העונשין**").

עובדות כתב האישום

2. על פי עובדות כתב האישום, ביום 22.02.2021 בסמוך לשעה 02:10 בשכונת בר אילן בירושלים, החזיק הנאשם בתיקו סכין מתקבעת מחוץ לתחום ביתו או חצריו ולא הוכיח שהחזיקה למטרה כשרה.

תשובת הנאשם לאישום

3. הנאשם כפר באשמה. בתשובתו לאישום טען שלא החזיק בסכין, אלא שהשוטר הציג לו סכין שהוציא מתוך הניידת. עוד טען שבאירוע נשאל אודות הסכין בלי שהוזהר קודם לכן, והשיב לשוטר שהסכין משמשת להגנה עצמית. בהודעתו במשטרה מסר שהסכין משמשת אותו כפריט היסטורי אך אמר זאת כיוון שסבר שבכך ניתן יהיה לצמצם את הנזק.

גדר המחלוקת

4. סלע המחלוקת בין הצדדים נוגע לשאלת החזקת הסכין.

דין והכרעה

5. לאחר שבחנתי את הראיות שהובאו במשפט, מצאתי שהמאשימה הוכיחה את עובדות כתב האישום ברף הנדרש בפלילים ועובדות אלה משכללות את העבירות שיוחסו לנאשם. זאת קבעתי על יסוד האמון שרחשתי לעדי התביעה ולגרסתם כאשר מנגד מצאתי לדחות את גרסת הנאשם שאותה מצאתי לא אמינה.

6. אפרט את הנימוקים אשר עומדים בבסיס החלטתי.

7. מטעם המאשימה הוגשו בהסכמה המוצגים הבאים:

הודעת הנאשם במשטרה - ת/1.

דיסק ובו סרטון ממצלמת הגוף של השוטר, עד תביעה 3 - ת/2.

מזכר שערך רס"ר אברהם ישראל בעניין צריבת דיסק מצלמות הגוף - ת/3.

תעודה בדבר רשומה מוסדית מהמרכז הלוגיסטי של משטרת ישראל הנוגעת להחזקת קובץ ממוחשב, שמירתו, רישומו ודרך הפקתו - ת/4.

מזכר שערך רס"ר אברהם ישראל בנוגע להעברת הסכין לכספת - ת/5.

מזכר שערך רס"ר אברהם ישראל בנוגע לצילום הסכין ומדידתה - ת/6.

מזכר שערך רס"מ ניר אברהמי בנוגע לשיוך מדיה לתיק - ת/7.

צילום הסכין - ת/8.

8. מטעם התביעה העיד **רס"ר אלי ידוואב**, סייר אופנוען, שבליל האירוע עיכב את הנאשם ומצא את הסכין. השוטר העיד שבמהלך סיור לילי ברחוב בר אילן בעת שהיה בחברת קצין המשמרת הבחין בחשוד מתהלך ברחוב ללא מסכה, בניגוד לתקנות הקורונה. השניים עצרו ליד החשוד כדי לזהות אותו ולרשום לחובתו דוח, וביקשו ממנו להזדהות.

את המשך האירוע שבמהלכו תפס את הסכין תיאר כך: **"היה עליו פאוצ' ביקשתי ממנו שיוציא מסמך מזהה תעודת זהות הוא החזיק את התיק שחצי הסתיר (מצביע מתחת לבית החזה) והבחנתי בנרתיק שחור של סכינים ואולרים כמו של 'לדרמן', שאלתי את החשוד מה זה? הוא אמר שזה טלפון, שאלתי אותו אם זה סכין הוא אמר, טלפון. תפסתי את זה הוצאתי את זה ראיתי שזה סכין. הודענו לו על עיכוב. הוא הובא לתחנה לטיפול חקירות" (פרוטוקול עמ' 3-4).**

השוטר העיד שעם הגעתו לתחנה מסר את הסכין לידי החוקר.

לאחר שהוצג לו דוח העיכוב שערך, הוסיף שתגובת החשוד בשטח הייתה כדלקמן: **"זה להגנה עצמית"**.

אשר לתיעוד האירוע באמצעות מצלמת גוף, העיד שתחילה הייתה המצלמה ברכב אולם כאשר הבין שמדובר בעניין פלילי הוציא אותה והחל לתעד. כשהוצג לו הסרטון שצילם, הסביר שהתיעוד מתחיל בשלב שבו הסכין כבר הייתה בידו. כשנשאל על כך בחקירתו הנגדית, שב והסביר שהאירוע התפתח תוך כדי המשמרת ולכן התיעוד הוא חלקי.

9. לאחר עדות הנאשם ביקשה ההגנה לזמן את גובה הודעת הנאשם. יש להעיר בקשר לכך שהתנהלות ההגנה הייתה בלתי ברורה בנושא זה. ההגנה הסכימה להגשת ההודעה דהיינו הסכימה לקבילותה ולתוכנה. במהלך ניהול המשפט עלו טענות בנוגע לקבילות ההודעה לאחר שכבר הוגשה וגובה ההודעה **החוקר רס"מ אברהם ישראל** הוזמן לעדות.

העד נשאל אם בעת החקירה הבחין במשהו חריג בנאשם, והשיב שהוא אינו זוכר אותו וכי בדרך כלל הוא מתעד דברים חריגים במסגרת "הערת חוקר". כשנשאל אם כשבדק את הרישום הפלילי של הנאשם הבחין בתיקים שבהם נמצא שהוא אינו כשיר לעמוד בדין, השיב שכפי הנראה לא שם לב לכך.

כשנשאל מדוע השאיר את הסכין על השולחן במהלך החקירה, למרות שהנאשם חש מפוחד וביקש להסירה, השיב: **"אם היה איזה שהוא ביטוי חריג מסוג זה, הוא היה לבטח מוצא את הביטוי בכתב. אני את החקירה לא זוכר לכן איני יודע איך להתייחס לטענה הזו, מה גם שהיא קצת מופרכת כי אני לא מבין איך אפשר להרגיש מאוים על ידי, אופיי הוא לא גס. בין היתר אנחנו בחדר חקירות. אני לא עובד בארגון פשע"** (פרוטוקול עמ' 16).

10. **הנאשם** העיד שביום האירוע לפנות ערב נסע לירושלים כדי להניח פתק בכותל ולפגוש את בני משפחתו. את המפגש עם השוטרים תיאר בעדותו כך: **"הגיעו שניים אחד מהם אומר, אני מהמר שיש לך סכין. אמנם לא הייתי מודע לכך שיש לי סכין אבל הוא הימר בגלל, איך הם אמרו, החזקתי את התיק באופן חשוד וזה החשיד לו אופן החזקת התיק שלי ומצד שני רצו לרשום לי דוח מסכה"** (פרוטוקול עמ' 8).

בשלב זה, כך העיד, החליטו השוטרים לחטט בתיקו; **"ומתישהו כשהם הוציאו מבפנים של התיק הרגשתי בעיניי שהסכין הייתה בידו לפני שהכניס את ידו לתיק"** (פרוטוקול עמ' 9).

כשנשאל מדוע אמר לשוטרים שהסכין משמשת להגנה עצמית, הסביר שהשוטר הוציא את הסכין מתוך הניידת והוא פחד שיתקוף אותו עם הסכין. הנאשם טען שאמר את הדברים בטון של שאלה והתכוון בדבריו לשאול את השוטר אם הוא פועל מתוך הגנה עצמית שעה שכיוון את הסכין לעברו.

כשנשאל מדוע אמר בחקירתו במשטרה שהסכין משמשת לצורך אומנות לחימה ושקנה אותה שבועיים קודם לכן, הסביר שנרתע בשל הלחץ שחש.

בחקירתו הנגדית חזר על טענתו שהשטר הוא שהכניס את הסכין לתוך תיקו. הנאשם טען שידע שהסכין מתקבעת כיוון שהשטר קיבע אותה לעיניו. כשנשאל מי בעל הסכין, השיב: **"זאת שאלה מעניינת השאלה העיקרית שאין לי דרך לענות עליה כרגע. אם תביאי לי כמה דקות אולי אוכל להתאמץ לדעת"** (פרוטוקול עמ' 12).

כשנשאל על תשובותיו בחקירה טען שבחקירה שמר על זכות השתיקה אך הדבר לא נרשם.

עוד טען שייתכן שהסכין שהוצגה לו בחקירה לא הייתה אותה סכין שהגיעה מהשטר בניידת.

11. כאמור הוגשה הודעת הנאשם בהסכמה (ת/1). בהודעתו הודה הנאשם שהחזיק סכין ואף סיפק הסברים לסיבה שבגינה החזיק בה.

בהודעתו נשאל הנאשם מה תגובתו לחשדות נגדו, והשיב: **"אני מומחה לאומנויות לחימה, למה יש לי סכין אתה שואל, אצלנו סכין זה פריט היסטורי לא סכין כזה זה קצת מוגזם אבל כל מיני תרגילים ויש את המשחק הזה שעושים עם הסכין בין האצבעות. דברים שכאלה מיומנויות לחימה וספורט. למרות שאצלנו בבית זה פריט אספנים"** (עמ' 3 ש' 8-10).

כשנשאל מדוע הסתובב עם הסכין ברחוב, השיב: **"כי הוא היה לי בתיק"**; וכשנשאל מדוע הייתה הסכין בתיקו, השיב: **"הוא פשוט בתיק כי פעם רכשתי אותו ואני לא רוצה לאבד אותו"** (עמ' 3 ש' 12, 14).

בהמשך הודעתו אישר הנאשם שהוא מזהה את הסכין וכשנשאל היכן רכש אותה השיב שאינו זוכר. כשנשאל כמה זמן הסכין נמצאת אצלו בתיק השיב **"שבועיים או שלושה"** (עמ' 3 ש' 28).

כשנשאל מדוע אמר לשטר בשטח שהסכין משמשת להגנה עצמית, ענה: **"כי זה הכי קצר להגיד, לא ידעתי בכלל למה השוטרים באים אליי. מה הם רוצים ממני סתם קניתי את הסכין ומאז היא פשוט בתיק. לא השתמשתי בה בכלל"** (עמ' 4 ש' 38-39).

מהודעתו עולה אם כן שהנאשם הודה בהחזקת הסכין במהלך חקירתו ואף הסביר את הסיבות לכך.

הערכת העדויות

12. מצאתי את עדותו של השטר ידוואב מהימנה והחלטתי לאמצה. השטר הוא עובד ציבור אשר פועל על פי דין במניעת עבירות ובשמירת הסדר הציבורי, הוא אינו מכיר את הנאשם היכרות קודמת ואין לו מניע אישי שבגיניו יטה את עדותו. השטר העיד באופן הגיוני, שקול ומדוד תוך שבדבריו ניכרים סימני אמת. עדותו הייתה מתונה ולא מעצימה והותירה בי רושם חיובי ומהימן.

13. לא מצאתי שיש בסיס לטענת ההגנה להפללה מכוונת מצד השטר. טענה על מעשה כה קשה מצד אוכף חוק, מצריכה הנחת תשתית ראייתית משמעותית. במקרה זה נטענה הטענה בעלמא בלי שנמצא לה ביסוס ראייתי ממקור

נוסף ובלי שנמצאה כל ראיה שתומכת בה. אדרבה, הראיות שהובאו לפני בית המשפט ובכללן עדות השוטר, הסרטון, גרסתו הספונטנית של הנאשם בשטח שאינה מוכחשת, גרסתו של הנאשם בהודעתו שאינה מוכחשת, תומכות במסקנה ההפוכה.

14. מנגד הייתה עדות הנאשם מבולבלת, בלתי עקבית ובלתי קוהרנטית. לנאשם לא היה הסבר מניח את הדעת להימצאות הסכין בתיקו, לתגובתו הספונטנית בשטח, ולהודאתו המפורשת המפורטת והמנומקת בחקירה. כשעומת הנאשם עם הראיות המפלילות שנאספו נגדו, התחמק והשיב תשובות בלתי ענייניות, בלתי הגיוניות ומופרכות על פניהן.

15. אשר להודאת החוץ של הנאשם בהודעתו במשטרה מצאתי שמדובר בהודאת אמת.

בע"פ 6296/13 אדריס נגד מדינת ישראל (22.03.2015) חזר בית המשפט העליון (כב' השופט נ' הנדל) על ההלכות הידועות בנוגע לבחינת הודאות חוץ של נאשמים. ובלשון פסק הדין נוסחו הדברים כך:

"[...] נקבע שמשקלה של הודאת חוץ של נאשם לצורך הרשעתו ייבחן בעזרת בחינה פנימית וחיצונית [...] על פי המבחן הכפול, מתפקידו של בית המשפט לבחון תחילה את ההודאה מבחינה פנימית. דהיינו, עד כמה ההודאה קוהרנטית, רצופה, מפורטת ובעלת הגיון פנימי. יש לתת את הדעת לסימני האמת העולים מתוכה. לעומת זאת, המבחן החיצוני יוצא מחוץ לד' אמותיה של ההודאה, ודורש חיזוק וראייה המאשרת את תוכנה של ההודאה. הדרישה אינה גבוהה, אך היא קיימת, ומהווה תנאי בל יעבור [...] מבחנים אלו הם מצטברים זה לזה ומשלימים זה את זה. על הבחינה להיות מהותית ולא רק טכנית, תוך בדיקת נסיבות המקרה הקונקרטי [...]"

ובהמשך התייחס בית המשפט בפירוט למבחנים וקבע:

"לשם יישום המבחן הפנימי והחיצוני הוצעה ומופיעה בפסיקה בדיקה משולשת הבוחנת "מי אמר", "מה אמר" ו"דבר מה" [...] ההיבט הראשון עוסק בזהותו של הנאשם שהודה. הוא שואל מיהו הנאשם. בין היתר נכון לבדוק האם הוא משתייך לאחת מהקבוצות אשר נשקף מהן סיכון מוגבר למסירת הודאת שווא [...] רשימה זו איננה סגורה, והיא אף לא ממצה את ההיבט הראשון. ההיבט השני בוחן את תוכן ההודאה, תוך כניסה בעובי הקורה של סיפור ההודאה ובחינת התמונה הכוללת, הן מבחינת פרטיה של ההודאה, והן מבחינת עיתוי מסירתה והקשרה. יש לשקול היטב מה אמר הנאשם. ההיבט השלישי עניינו המבחן החיצוני והידרשות לראייה חיצונית לנאשם. אלא שיודגש שאין מדובר רק בבדיקת קיומו של "דבר מה נוסף" בעוצמה מינימלית, אלא הקניית שיקול דעת לבית המשפט האם יש להרשיע את הנאשם או לא. במסגרת מבחן זה יש להרחיב

את הראייה ולבדוק ראיות חיצוניות לעומת ההודאה, לחיוב ולשלילה. למשל, יש לבחון לא רק האם קיים "דבר מה נוסף", אלא האם קיים בנמצא "דבר מה חסר" או "דבר מה סותר". "דבר מה חסר", משמעותו האם ההודאה לוקה בחסר בנקודה חשובה. "דבר מה סותר", כלומר האם פרטי ההודאה סותרים את אשר התרחש בפועל בנקודה מהותית. הפניה החוצה מהודאת הנאשם נועדה לברר לא רק אם ניתן להרשיע את הנאשם, אלא האם ראוי ונכון לעשות זאת".

בהלכה הפסוקה נקבע שמבחינים אלה מקיימים ביניהם יחס של 'מקבילית כוחות' דהיינו ככל שמשקלה ה'עצמי' של ההודאה גדול יותר, ניתן יהיה להסתפק ב-'דבר מה נוסף' בעל משקל פחות, ולהיפך (ראה ע"פ 8589/13 רמילאת נגד מדינת ישראל (27.01.2015) (פסק דין של כב' השופט י' דנציגר).

בע"פ 7532/12 איטל נגד מדינת ישראל (11.12.2016) (כב' השופט נ' סולברג) הוצע להוסיף מבחן רביעי, "בפני מי", אם הנאשם מכחיש את עצם מתן ההודאה:

"כאשר עצם מתן הודאת החוץ מוכחש על-ידי הנאשם, מתווסף לדעתי היבט רביעי לבחינה האמורה, אשר ניתן לכנותו 'בפני מי'. היבט זה עניינו מהימנותו של האדם שבפניו ניתנה ההודאה. מטבע הדברים, נודע להיבט זה משנה חשיבות כאשר האדם המעיד כי הנאשם התוודה בפניו אינו איש מרות, או כאשר אותו אדם הוא 'עד מעוני'"

בהציבי מבנים אלה לנגד עיניי, בחנתי את הודאת החוץ של הנאשם.

בחינת ההודאה במבחן הפנימי

מי אמר; לא הוכח שהנאשם נמנה על אחת מקבוצות הסיכון המועדות להודאות שווא, ולא הוכח שהופעל עליו לחץ בלתי סביר.

מה אמר; בהודאה הסביר הנאשם מדוע החזיק בסכין באופן מפורט ועתיר בפרטים, וגרסתו בחקירה, אף שאינה עקבית, מגלה מניע הגיוני. מנגד, הסבריו של הנאשם בעדותו לדברים שאמר בזירה ובחקירה אינם הגיוניים, אינם סבירים, אינם מתיישבים עם חומר הראיות, ולא הניחו את דעתי. לפיכך משבחנתי את מכלול הנסיבות, מצאתי שההודאה צלחה את המבחן הפנימי.

בחינת ההודאות במבחן החיצוני - דבר מה נוסף

מצאתי שגם בחינת ההודאה במבחן החיצוני מובילה למסקנה שמדובר בהודאת אמת. הדברים אמורים בפרט על רקע ההתאמה שבין ההודאה לעדות השוטר בדבר נסיבות תפיסת הסכין ולהתנהגות הנאשם בזירה.

כידוע, הודאת חוץ של נאשם כשלעצמה אינה מובילה להרשעה אלא אם נמצא "דבר מה נוסף" לחיזוקה המעמיד את ההודעה במבחן של אמת. אין מדובר בראייה המסבכת את הנאשם אלא נדרשת ראייה המוסיפה סימני אמת חיצוניים להודאה ואשר תשמש, על פי השכל הישר, אמת מידה לאמיתותה (ראה ד"נ 3081/91 **קוזלי ואח' נגד מדינת ישראל** (25.08.1991); רע"פ 4142/04 **סמל מילשטיין נגד התובע הצבאי הראשי** (14.12.2006)).

כאמור במסגרת מבחן זה יש להרחיב את זווית ההתבוננות ולבדוק את השתלבותן של הראיות החיצוניות בהודאה, לחיוב ולשלילה, דהיינו האם קיים "דבר מה חסר" או "דבר מה סותר". זאת כדי לברר האם ראוי ונכון יהיה להרשיע את הנאשם על פי הודאת החוץ.

עדות השוטר ותפיסת הסכין מהווים דבר מה נוסף אשר מעמיד את הודאת הנאשם במבחן של אמת ותורם למסקנה שמדובר בהודאות חוץ אותנטיות שתוכנה אמת.

גם במבט רחב יותר לא מצאתי שיש בהודאה פרטים שהתבררו כשגויים או שהיא סותרת ראיות אחרות שנאספו בתיק, כך שלא היה צורך להידרש להסברים בנוגע לסתירות כלשהן ולסבירותם של הסברים אלה.

לאור כל האמור הגעתי למסקנה שהודאת החוץ שמסר הנאשם היא הודעת אמת ובעלת משקל רב.

ממצאים עובדתיים ומשפטיים

16. על יסוד עדות השוטר כשלעצמה, ועל יסוד הודאת הנאשם אשר עדות השוטר ותפיסת הסכין מהוות לה דבר מה, ועל יסוד משקלן המצרפי של כלל הראיות, אני קובע שהוכח ברף הנדרש בפלילים שהנאשם החזיק בתיקו סכין מחוץ לתחום ביתו או חצריו ולא הוכיח שהחזיקה למטרה כשרה.

17. סעיף 184 לחוק העונשין מגדיר "סכין" כך: **"כלי בעל להב או כלי אחר שסוגל לדקור או לחתוך"**. "אולר" מוגדר כך: **"סכין מתקפלת שאורך להבה אינו עולה על עשרה ס"מ ושלא ניתן להפכה, בעזרת קפיץ או באמצעי אחר, לסכין שלהבה קבוע"**.

סעיף 186(א) לחוק העונשין שכותרתו "החזקת אגרופן או סכין שלא כדין" קובע:
"המחזיק אגרופן או סכין מחוץ לתחום ביתו או חצריו ולא הוכיח כי החזיקם למטרה כשרה, דינו- מאסר חמש שנים"

18. החזקת הסכין מחוץ לתחום ביתו או חצריו של הנאשם מהווה את היסוד העובדתי. אשר ליסוד הנפשי, כיוון שמדובר

בעבירת התנהגות, די במודעות כלפי טיב המעשה (ההחזקה) וקיום הרכיבים הנסיבתיים (מחוץ לתחום ביתו או חצרו; סכין) כדי שתשתכלל עבירה (ראו: י' קדמי, "על הדין בפלילים" (חלק רביעי) מהדורה מעודכנת, התשס"ו-2006, עמ' 2104).

19. בפסיקה נאמר שסעיף 186(א) קובע חזקה משפטית שלפיה משהוכחה התביעה את היסוד העובדתי ואת היסוד הנפשי, יצאה היא ידי חובתה להוכחת הנורמה האוסרת. ואולם, כדי למתן את התוצאה הנובעת מקביעת החזקה, נתונה לנאשם האפשרות להפרכתה בדרך של הבאת ראיות להוכחת קיומה של מטרה כשרה. עוד נקבע שנטל ההוכחה מוטל על הנאשם ועליו להוכיח את טענתו במידה של מאזן ההסתברויות (ראו: רע"פ 7484/08 פלוני נגד מדינת ישראל (22.12.2009) (להלן: "רע"פ פלוני") ו-י' קדמי שם).

20. אשר לטיבה של המטרה כשרה נקבע שמדובר בהחזקה שלא לצרכי עבירה אחרת כלשהי. בפסיקה ישנה גם גישה אחרת שלפיה על הנאשם להוכיח שהחזיק את הסכין או האגרופן במקום אסור, בתום לב ולמטרה ראויה המצדיקה את החזקתה על אף האיסור (ראו: רע"פ פלוני; ו-י' קדמי שם בעמ' 2106).

עוד נקבע בפסיקה שאין די בגרסה שלפיה ניתן להשתמש בסכין למטרות לגיטימיות וכשרות כיוון שעל הנאשם להסביר באופן קונקרטי לשם מה החזיק בסכין במועד האירוע (ראו: ע"פ (מחוזי חי') 1971-09-11 כהן נגד מדינת ישראל (24.11.2011)).

אשר להחזקת סכין לצורך הגנה עצמית, בית המשפט העליון דחה טענה למטרה כשרה לצורך הגנה עצמית תוך שקבע כי החזקת סכין כאמצעי לפתרון סכסוכים אינה מהווה מטרה כשרה (ראו: ע"פ 7969/04 מדינת ישראל נגד דינצ'יק (06.09.2006) בפיסקה 10).

21. אין עוררין שבתיק זה מדובר בסכין מתקבעת כהגדרתה בחוק. אשר להוכחת מטרה כשרה, ההגנה לא טענה בעניין זה. עם זאת סיפק הנאשם הסברים סותרים בעניין מטרת החזקת הסכין כדלקמן: בגרסתו בשטח טען להחזקה לשם "הגנה עצמית" ובגרסתו בהודעתו במשטרה טען להחזקה לשם אימוני לוחמה וכדי שלא לאבד את הסכין. הסברים סותרים אלה אינם מאפשרים ליתן אמון בגרסתו ויתרה מכך לא עולה מהם מטרה כשרה כלשהי ואין בהם מענה קונקרטי לצורך בהחזקת הסכין במועד ובמקום הנקובים בכתב האישום.

22. לפיכך קבעתי שהנאשם עבר את העבירה שיוחסה לו.

התייחסות לטענות הגנה נוספות

23. הטענה: צריך היה לחקור את הנאשם על פי חוק הליכי חקירה והעדה (התאמה לאנשים עם מוגבלות שכלית או נפשית), התשס"ו-2005; ההגנה לא הניחה תשתית שמוכיחה שהנאשם סובל ממוגבלות המצריכה חקירה מיוחדת. ההגנה לא הגישה חוות דעת מומחה, לא הגישה תיעוד רפואי, וגם הנאשם עצמו בחקירתו הראשית לא נשאל על אודות מצבו הנפשי וממילא גם לא העיד עליו. העובדה שעל פי פלט המרשם הפלילי שאף הוא לא הוגש, נמצא הנאשם בעבר כבלתי כשיר לעמוד לדין, אינה מבססת

בהכרח את המסקנה שיש לו מוגבלות נפשית אשר מחייבת חקירה מיוחדת ומותאמת. לפיכך בהיעדר ביסוס כלשהו, הטענה נדחית.

24. **הטענה: הנאשם הושפע מהנחת הסכין על שולחן חדר החקירות וחש מאוים ולכן הודה;** הסכין שהייתה קודם לכן בחזקתו של הנאשם, הונחה על השולחן בחדר החקירות כדי שהנאשם יוכל לזהותה כאותה סכין שבה החזיק. הסכין הונחה ללא נימה מאיימת כלשהי, כמתחייב מנסיבות העניין, וכשהנאשם יושב מול חוקר בתחנת המשטרה שתפקידו לאכוף את החוק והוא מוחזק כמי ששומר חוק וכמי שמגן על ביטחון הציבור מפני הפרות חוק. מסיבות אלה לא מצאתי שיש ממש בטענה והיא נדחית.

25. **הטענה: האירוע צולם במצלמת גוף רק לקראת סיומו ומחדל זה מצדיק את זיכוי הנאשם;** השוטר הסביר את הדברים באופן משכנע והסבריו הניחו את דעתי. כפי שהעיד, מציאת הסכין היא שהפכה את המפגש ל-"אירוע" ומנקודה זו ואילך תיעד השוטר את המתרחש.

26. **הטענה: אי הבאתו של קצין המשמרת אשר נכח באירוע כעד תביעה מהווה מחדל חקירה אשר מצדיק את זיכוי הנאשם;** כידוע, אין במחדלי חקירה כשלעצמם כדי להביא לזיכוי של נאשם, אם חרף מחדלי החקירה הונחה תשתית ראייתית מספקת להוכחת אשמתו בעבירות שיוחסו לו (ע"פ 8447/11 סולימאן נגד מדינת ישראל (24.09.2012); ע"פ 8187/11 פלוני נגד מדינת ישראל (19.8.2013)). השאלה אותה נדרש בית המשפט לבחון היא אם מחדלי החקירה מקימים חשש כי הגנתו של הנאשם קופחה, מכיוון שנוצר לו קושי להתמודד עם חומר הראיות נגדו או להוכיח את גרסתו שלו (ע"פ 2694/14 חדאד נגד מדינת ישראל (6.9.2016); ע"פ 4226/11 אבו חדיר נגד מדינת ישראל (15.2.2016)). נפקותו של מחדל החקירה תלויה אפוא, בתשתית הראייתית שהניחה המאשימה ובספקות שאותם מעורר הנאשם, והמסקנות תלויות בנסיבותיו של כל עניין ועניין. ברע"פ 9306/20 ברגות נגד מדינת ישראל (29.04.2021) (פסק דינו של כב' השופט א' שטיין) חודדה ההלכה בנוגע למחדלי חקירה ונקבע שמחדלי חקירה שמהם זכאי הנאשם להיבנות הם בגדר רשימה מוגבלת ומצומצמת של מחדלים חמורים, שעיקרם הוא אי נקיטת פעולה חקירתית מתבקשת באופן המטיל ספק רציני בראיות שבאות להפליל את הנאשם.

נכון, ראוי היה לחקור את הקצין ולהעידו במשפט ואכן מדובר במחדל. ברם לא מצאתי שמדובר במחדל שיש בכוחו להוביל לזיכוי הנאשם שכן התביעה הניחה לפני בית המשפט תשתית מספיקה להוכחת האשמה, וזאת בהבדל מתשתית מקסימלית. לפיכך אין במחדל זה כדי לשנות התוצאה ועל כן הטענה נדחית.

27. **הטענה: הנאשם לא הוזר בעת שנשאל על הסכין באירוע ועל כן יש לפסול את הודאתו;** השוטר ידוואב לא עומת עם הטענה בחקירתו הנגדית וממילא גם לא ניתנה לו הזדמנות להסביר את הדברים. במצב דברים זה הטענה חסרת משקל ויש לדחותה.

מעבר לצורך אזכיר שבמהלך חקירתו במשטרה הוזר הנאשם ולאחר מכן הודה וסיפק הסברים למעשיו. כך שגם אם נתעלם מגרסתו הספונטנית בשטח, יש להרשיעו על פי עדות השוטר ועל פי הודאתו בחקירה.

גם אם הייתי קובע שתגובתו הספונטנית של הנאשם בשטח נפסלת מחמת אי אזהרתו, ולא כך קבעתי, הרי שבהינתן שנותק הקשר הסיבתי שבין התגובה להודאה העוקבת בתחנה, אין מקום לפסול את ההודאה. בהקשר זה יש להפנות לפסק דין שניתן לאחרונה בבית המשפט העליון ע"פ 7388/20 **בן אוליאל נגד מדינת ישראל** (01.09.2022) שם נקבע שלמרות שהודאות שנגבו תוך שימוש באמצעים מיוחדים (לחץ פיזי) במסגרת חקירת צורך, נפסלו, ההודאות העוקבות הן קבילות משום שנותק הקשר הסיבתי בין להודאות הפסולות. והדברים בשינויים המחויבים יפים גם לענייננו.

סוף דבר

28. אני קובע שעובדות כתב האישום והוראת החיקוק שיוחסו לנאשם הוכחו ברף הנדרש בפלילים.

אני מרשיע את הנאשם בהחזקת סכין שלא כדין, עבירה לפי סעיף 186(א) לחוק העונשין.

ניתנה היום, א' חשוון תשפ"ג, 26 אוקטובר 2022, במעמד הצדדים.